

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 2 frt — kr
Fél évre 1 „ — „
Negyed évre 50 „
Egyes szám ára 10 „

Hirdetések 10 krral számítatnak petitsoronként.

**MULATTATÓ MINDENT FELÖLELŐ LAP
A FÜLLENTÉSEK VILÁGÁBÓL.**

Megjelen minden hó 1. és 15-én.

Kiadja és felelős szerkesztő:

IKLÓDY GYŐZŐ,

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL ideiglenesen,
hova a lap szellemi része és az
előfizetési összeg küldendő:
EGER, szervita-utca 393-ik szám.

Eger, 1882. március 15.

Hajdan és most.

Elhangzott a halhatatlan
Magyar költő szózata,
És talpra állt a hős nemzet, —
Veszélyben volt a haza!

„Talpra fiúk hí a haza!“
Hangzott hegyen s völgyön át,
Kardot kötött ifjú és agg,
Megmentendők a hazát.

A jogászság jobb időkre
Hagyta „corpus-jurisát,“ —
Harcba ment... és hős lélekkel
Forgatta a „fringiót!“

Ez volt hajdan!... Oh de most már,
Másképen áll a dolog;
A honvédek sirjánál csak
Szijsorkobáccsal láthatod.

S míg a hősök, kik nyugosznak,
Várják a dics — támadást,
Utódaik mint lovászok
Orvul tesznek támadást.

Dr. Füllentő.

Böngészetek.

Répássy János költeményeiből.

(Csoda-bogarja)

Összehányta-vette, s jegyzetekkel kíséri
Vas Villa.

„Hej pedig azt régen jól tudom ám
Hogy csak kinez gyilkol a tudomány.“
(Dehogy tudja, dehogy tudja!)

„Ah érezzük még most is! elvásvák
Fogaink a titkos csáb almától...
S megszületett a bűn, a halál.. oh — ..“
(Még az a csoda, hogy a foga ki nem hullott.
Ily rímert csak Répássy alkothat, meg Rím-Kovács.)

„... Alkonyodik mint az elfogultság
Nő a homály, föltetszik az „ujság“
(Az ilyen alkonyatnak ön a madara)

„Miért bámulsz te aludni vágyó nap!
(Önt bámulja velünk együtt)

... A méla hold, a bús emlékezet,
Melynek halvány ezüstje szétrezeg...“
(Hiddje el, öntől az is megijed.)
S még azt merik rá fogni, hogy ő „holdvilágos
posta! Disznóság! nemde? Három mázsás disznóság!)

„Az egek is le borulnak térdre“...
(Poetica — füzfatica, de koránt sem licencia!
Nem is hiszem, hogy álmába nem csinálta. Mert
szokott néha álmodni is.)

A kis harangról ezt írja:
„Ugy sohajtoz, nyögdel, eped
Jaj tán mindjárt meg is reped...“
(Ezt tévé midőn ön született.
S kimulását nevetni fogja
A „Füllentő“ halál harangja.)
(Azok a gazember „harangozó inasok“ nagyon
rángathatták azt a szegény csengetyűt.)

„Szeretlek élet!

Bár sokszor látom rémes, véres harezod
És félem kéz ived,
Melyről a sorsbú nyilait viharzod,
Szeretlek élet!“
(Az életnek hizeleg, hogy sokáig éljen. Mi is
azt kívánjuk.)

„Gyakran tekintek a világon széjjel
Be futom elmém villany delejével.“
(Azt hittük, hogy eddig csak a Gymnóták dele-
jések, de nini ember is akad!)

„Húll a villám, húll a sátán
Kél az ellen jobbra, balra,
Lucifer jön... hah... mily látvány!“
(Roppant visió. Magunk is szédültünk bele)

„... Azután, azután elnyelem a halált
(Ugyan ez a halál nem lócitrom-e?)
Uj éltet lehelek, uj teremő leszek
(Vagy úgy? no jó!)

„... Ott hol a nyomtatás ritkább
És hol számos kérdő jelek
Sánczolják le a figyelmet“...
(Commentár hol késel az éji homályban?)

„Rátok szebb tavasz vár elköltöző darvak
Krugatástok mégis mélabusan jajgat“
(Ó legmagasabb phantasiájú bájzenér!)

„Ujjaim közt Dávid húrja zeng-zöng...“
(Még megérjük, hogy ez lesz a közmondás:
„Elhegedülte már azt Répássy.“)

„Szegény hazám, édes hazám
Ha úgy néha rád gondolk
Szivem reped...“
(Csoda, hogy bele nem hal.)

„Zord szél üvölt, didereg az égi kék —
(Miről veszi ezt észre?)
S meg-megrázza a nagy kereszt pléh ivét.“
(Nem ijedt meg? Nevetséges!)

„Az utolsó szavak“ — fordításából:
„... Csak az óraingát hallom a mint csoszsan,
Azt petyegvén ki, hogy: megy az idő gyorsán,
Életem ingálya, üterem, ver, lüktet,
Zsibbályom szerint majd lassubb, majd hevül-
tebb.“
(Csak úgy dől belőle a magyarság, mint Ágai-
ból a humor.)

A fordítás végén így ír: „Reám — leszám-
itva egyéb élet körülményeimet, — leginkább
a tökéletlenség tette meg azon hatást, mely e
költemény farsztó, de azért mindig élvezetes
átmagyarításának vállalatára birt. (Nagy vál-

latat mondhatom.) Hiszem, hogy sok olvasó
hasonló élvezetet talál benne. (Hogy bókol a
szentem! Saját bókját tegye zsebre. Mink ugyan
majd meg veszünk tőle.)

„Sziv, ember sziv, tudom mi vagy!
Régen vagyok már Humboltod,
Rég fürkészem titkaidat,
Miként Kepler az égboltot.“
(Nem is tudtam, mily tudományos ember ez a
Répássy. Még megérjük hogy egy uj üstökös fedez
fel a nesze közben.)

Huszonöt éves korában így sóhajt fel:
„Férfiúhoz (?) a panasz nem illik:
A bajrémek mind csak játszi villik!“
(Cso jeto?)

„Öröm dal
ezen verséhez azt a megjegyzést teszi: E rö-
gönözve irt dalt B. névestélyén zengték az egri
angolszűzek nevelő intézetének növendékei.“
(Hallottuk Az öntelt dicsekvés lealacsonyít.)

„Megfürödtem (szüksége volt reá.)

Meg az ábránd szép Balatonában
Hol nyolcz század folyama ömlött rám.“
(Ilyen „zöltséget“ még nem ettem)

A hegyalján felsóhajt;
„Mily gyönyörű panoráma ez itt!
E képet így gőzkocsiról látva,
Azt gondolom: lelkenek egy álma...“
(Tudja-e mi az a panoráma?)

„... Ablakomon besüt a nap,
Hátam fektetem oda.
Ujjam egy nagy könyvet forgat
Hátamon meg kis tündérek,
(Talán mászó mo nár legények.)
Ujjjaival napsugárnak,
Enyelegve biszerélnek
Felhevülök csakhamar.
(Képzelem!)

„Az itélet trombitáját fújom...
Hallod világ? Halod bűnös ember?
(Nem kérünk belőle.)

„Harezot kezdett ellenünk a pokol... (juj!)
Táborba hát az is ki haldokol...“
(Biz a nem megy! Nem jó ez metaphorának!)

„Imádlak ó világ királya
Szivem tömjén Arábiája“
„Orczád előtt a bérc megolvad
Ujjadtól a zenit behorpad.“
(Ha így dalolsz szived elolvad
Megérjük hogy a kobakod behorpad.)

„Én is dalnok hőse vagyok egy tündérnek
Mikor ajakanak rózsa lehe ér meg
(Ne ízéljen! no!)

„Már már lankad a hősök izma
Hiába csorg a menyből a krizma.“
(Mégis szorit ez a „bitang csizma“
De keserű ez a cukor „Répa“.)

Ironia.

„Rodhadt almától könnyen megromlik ezer, míg
Jóvá nem lesz egy rossz, ezer ép közepett.“
(Füzf-fütyülésed felforgat nagyfűlű falkát,
Bömböl a bős bika és üstöködön a babér.)

„Mért fut a nép? mért hömpölyög?“
(He he he! á la Csiky Sanyi.)

„Azért hogy a Fáták azt akarják
Hogy számodra csepp öröm se jusson,
Már vigat is nyerithetnél
Kedves lovam, édes Pegazusom!“
(Mélyen t. publicum! Dugd be a füled!)

„Irtóztató beteg vagyok
Segitsetek, gyógyítsatok!“

(Hamar, a patikába egy garasára Tinct. svecicaért!)

„Szomorú ébredés“

(Melyben elmondattatik vala, hogy a költő
álmában 33, mond: harminchárom „kukorica édes
málét megevett. Igen szép s élvezhető darab. Ajánlom
a gyomor catarusban szenvedőknek s hozzá egy
adag „bonn appetit“!)

„Hej az volt a derék ember, hopp!
Akiről most lantom zengni fog!“
(Mélyen t. Olvasó! Fáslizd be a gyomrod.)

A körmök egyesülete.

A régi római társadalomban a plebejusok
összeveszték a patritiusokkal s akkor azt mondták:
hogy a kéz megtagadta a szolgálatot a hasnak; —
és ezzel kibékültek.

De az még sem az Ind, sem a Chinai sem a szemita,
sem a Germán, Gall, Nomád stb. történelemben
nem fordult elő, hogy a körmök egyesületet
hozzanak létre, illetőleg alkossanak.

Ime az ujkor egyik thezise megcáfolva a „tagok“
mondáját — „a köröm egyesület bevalósult.
Tehát hál' istennek oly fifikek vagyunk az ide
stovai XX-ik században, hogy most már a tag
nézlet a körmökig van részletezve!

Nem vadálati körmökről van szó hanem
emberi körmökről, bocsánat ezen kitételért.

Az emberek körmei, — kérjük nézze meg
mindenki a körmét, — bizony puha fegyver s
mégis nagy jelentőségű; — nagy jelentőségű
pedig azért mert anyagi értelme van és szellemi
foglalkozással bir.

Néhány éve, hogy az egyes körmök működése
nem felelvén meg bizonyos célnak,

annyival inkább is, hogy ez professor úr lineája
erősen rá koccingatott elhatározottat a lenyirbálás
meggátolhatása céljából a körmök keblében,
hogy a hüvelyk ujj ha a mutató ujjal
összeszorítottatik, akkor „csipés“ jogaimet
nyer; ha a hüvelyk és mutató ujj egyesül, lesz
csipet, ha ezen háromhoz hozzá jön a gyűrűs
ujj, lesz fogás. de ha a legérhetetlenebb kis
ujj is hozzá csatlakozik, leszen belőle a körmök
egyesülete.

Igaz, hogy némely körmöknek nagy holdvilága
van, de az is igaz, hogy némelyik nagyon hosszú,
egyik kemény másik puha, de denique köröm;
sok félék s megjegyzendők, a mit a társadalom
a körömről nézve eddig megjegyzést kockázottat
p. o. köröm, = ir, körömöl = valaki egy másnak
a képét megsérti; körömöl, vagy szeret körömölni
= elkörömölöm a mit lehet p. o. pénzt és így tovább.

A körmök továbbá három félék, primo testi
körmök (ezek egyszersmind corpus deliktik) secundo:
szellemi körmök.

A testi körmöket fentebb eléggé kifejtvén a
secundo II. szellemi körmökről majd adandó
alkalommal. Tertio, társadalmi körmök, a melyekről
hozzávetőleg szólni jelenleg elmulasztatlan
kötelemünknek tartjuk.

A társadalmi test. Már pedig minden testnek,
mely egyes emberekből áll, az anya természet
húsz, az az húsz körmöt adott azok minden
egyik tagjának; mit szólnánk mi tehát ahhoz,
ha valakinek 77 körme volna? Nemde azt,
hogy spiritusba kell tenni? Pedig nekünk is van
ilyen esoda szülöttünk, és pedig maga Kipoty
város társadalmi teste, mert az ő testének 80
körme van; most már tisztelt uraim és polgártársaim,
ha annyi tömérdek körömmel vakaróznia akartok,
vigyázzatok, hogy a hátatokból kine serkenjen a vér.

Coeurmeun Feonté.

Kénytelen gomba rovat.

Hydrophórosi Kénytelen Kél-a, fő narancsnok,
a szeleburdi és dolgotlan rendjelek tulajdonosa,
a szaladók nagy mestere, az élheteretlen ügyvivők
hátramosztója, mint ilyen legelőször is Matevagykavicsba
botlott s annak virsli perét szivére vette és minden
nagyobb megérőltetés nélkül lenyelte, akarjuk
mondani megnyerte. — Ezen első és talán utolsó
nyertes perének öröme azon este a Bera cigánnyal
elis huzatta nótáját, hogy:

Én vagyok az, én vagyok, az Kénytelenfi,
Nekem nem parancsol senki,
Sem tűzoltó sem a város,
Mert én vagyok komisz-áros.

Nem vagyok én nem vagyok én olyan gyerek.
Kinek a talpára vernek;

Van még nekem tekintélyem,
Dolgotlanság az érdemem.

A hydrophor a hydrophor olyan dolog,
A mely perrel elhúzódott; —
Végre tisztáztam a dolgot, —
Kis hazugság nem ejt foltot. —

A ki nem úgy ugrik táncol mint akarom,
Azt én rögtön kicsapatom,
A választmány jó mameluk,
Mert én vagyok ott a kakuk.

Ezelőtt felesapott vala ő tanácsot adó hivatalnoknak is, — azonban látva azt, hogy a feltornyosuló akták maguktól el nem párologhatnak, ezért Kénytelen úr kénytelenített elpárologni, húzván naplopásért jó ideig a megérdemelt fizetést.

Igazán szerencsés ember!

Jelenleg, a minister megsajnálván a nagy tehetséget, nehogy paragon gyujtatlánul heverjen, tehát kinyögetett elnyögnek lévén teendője napi 5 frtért a szundikálás. Három hónapig csak bele nem fárad a munkába? — —

Borteleki nömöss Ivó Daniel úr LEVELE

a tekintetes Ujságfundáló úrhol!

Örvendetes vidámságú kebellet vettem kezimhöl a nomeró 5-ik számú „Füllentőt“ a melynek lapjában mögtanátam lenni az elégtételes szátiszfakcióját, ama jaz mútkori, evandra pletykázatosággal tellyes koholmányos rágalmazásra, akivel elidegenyítették T. Ujságfundáló Uramtúl az egri kofák véleményes meggyőződésit a pudli, mög pinesli féle szájbő, mesegyártó fábrikátosok.

TÁRCA.

Huszonnegy óráig a fali szekrényben.

Humoreszk.

Irtá: Can Covách.

Azon reményben, hogy e kis kirándulásért nem fognak nehezteni nyájas olvasóim. Sárkány kies völgyébe vezetem önöket. — Miért irjam le e kellemes fekvésű völgyet, miért kísérleném meg gyarlótollal festeni a természet fonségét?.. A sziklahasadékból csergedező patakesa sutto-gását, mely a csalogányok dalával oly mélabús harmoniába olvad össze, úgy is csak gyönyörérettel hallani, — de leírni nem lehet.

A békák siralmas zenéjétől zajos, itt ott sűrű náddal benőtt tó melletti lombosfáktól árnyalt tér felől vidám cigányzene üti meg füleinket. Rejtőzzünk egy fa mögé s tegyük figyelmünk tárgyává a vidágok csoportját. Tizenöt húsz pár járja a lassut. Igyekezünk, míg a frissét rá nem kezdik, jobban szemügyre vehetjük a bájos hölgyeket. Itt az a nyulánk, villám tekintetű hölgy táncosának (ki melleleg legyen mondva jelenleg jogász, azonban már 4-ik gymnasista korától imádja őt) kacér mosolylyal adja tudtára, miszerint bakkeeskeszerű ugrándozásai magas tetszését szerencsések voltak megnyerni. — Amott az a fiatal ügyvédné, kinek rózsastejben uszó angyalarca nem csak táncosát, az elég csinos kinézésű Barmásyt, de magát Szűz Szent Alajost is kísértetbe hozta volna, a hozszadalmassal lassuval épen nem lát-szik megelegetve lenni. Barmásyt ezt észre-ven, intett a fekete seregnek, ez azután meg is tette a magáét. Barmásyt mint egy szarvas ug-

rott tőle néhány lépésnyire andalgó táncosnő-jéhez s nem félve hogy az őz-termet eltörök ölelésétől, ugyancsak forgatta a szép asszonyt. Az ügyvédné, kire igazat szólva magam is örömmel biznám némely ügyeimet, holló fűrtöktől körített fejceskéjét kacéran hajta félig meddig Barmásyt hangosan dobogó keble felé s járták mind addig míg a szép asszony rózsás arca halálsápadtá lön — s öntudatlan (?) ejtő fejét az ifju vállára. Barmásyt pedig, midőn az angyali arc ily közvetlen közelben állt előtte, ember gyarlóságánál fogva esztét veszít — s tüzes csókot nyomott a halványon is bájos ajakra.

Talán a csók varázshatása, vagy egyéb természeti oknál fogva a szép asszony magához tért s a mint föltekintett, először is férje vilámló tekintetével találkozott. Pedig hát, szegény asszony, ő igazán szerette férjét — s Barmásyt illetlen magaviseletéről épen nem tehetett. Oda hagyta a tánckört és leverten tért az uzsonnatanyára. Azt hívé, férje követni fogja — azonban csalatkozott.

Sziklasy két barátját azonnal Barmásyhoz küldé, elégtételt követelt. Elhatározottat, hogy másnap reggel 8 órakor Sárkányon a „barátok völgyében“ pisztolyra vivnak — s egyiknek halni kell.

Hogy, hogy nem azonban a másnap reggel leendő párbaj híre a szép asszony füléhez is eljutott. Igyekezett férjét a párbajról lebeszélni — ez azonban hajthatlan maradt. A szép asszony tehát tervet főzött. Először is az utolsó négyessel foglalkozott. Barmásyt szintén táncolta e négyest s így a szép asszonynak alkalma volt e néhány szót oda sugni néki:

— Ma este 11 órakor ablakom alatt.

Barmásyt boldogságában még a holnapi párbajról is megfeledkezett. — — —

Elbeszélésünk szintere változik. A sárkányi multság estéjén Bány városban vagyunk. A hold teljes pompájában világít s a „cukedli“ utca egyik kapujára szögezett táblán a következő feliratot engedi olvasnunk: „Sziklasy Ernő köz- és váltó ügyvéd II. emelet.“ A második emeleten négy ablak néz az utcára, most mind sötét. Amint azonban a barátok toronyórája 11-et ütött, az egyik ablaknál világosságot lehetett észrevenni. E jelre egy dandy lelkendezve fut az utca sarkáról a ház felé. Az ablakhoz ott fenn női alak közeledik, az egyik szárnyát felnyitja s azon egy zsinere kötött tárgyat ereszt le, mely a kövezetet érve éreszerűen hangzott. A dandy a leeresztett tárgyat, mely papirba volt göngyölgetve mohón ragadja magához s a holdvilágnál a következőket olvassa:

„Beszélmem kell önnel. Ez itt a kapukules, jöjjön fel nesztelenül a lépcsőn, ott az üvegajtón az előszobába jut: ott jobbról ajtót talál, a mögött várja önt Amanda.“

Barmásyt, mert hisz eltalálták olvasóim, hogy ő volt, azonnal munkához látott. Reszkető kezekkel nyitotta ki a kaput, legkisebb neszt nélkül ment föl a lépcsőn innét az előszobába, — mely csak félig volt behajtva, a legnagyobb vigyázattal lép be, — még egy lépés, — s a szurok sötétségben arca a falba ütközik, — ugyanakkor háta mögött kettős zár csattanása hallatszik s dandynk e pillanatban inkább kőz-más kása szeretett volna lenni — mint Barmásyt. Kétségbe esve tapogatózott. Háta mögött az ajtó be volt zárva. De hát ki tette ezt?

Mondhatom fájtos minőségű perszónák lehetnek azok a személyek, (de csak setétbe!) akiknél a lovagiaság ekvális a sintérséggel. Nálunk Bortelken is mögesik ugyan híbe-hóba, hogy egyik-másik legénség mögvárja a kapuszár mellü egy suhánggal a másikat, aki a Katyi vagy Marcsó, vagy Erzsók szívébe nagyobb darab gráciájával jár bele mint ő, ... s ilyenkor azután érzékeny találkozás következik az utcan a két szerelmöss ellenfél között. Ezen azonban nem lehet csudákozni, lévén először is a kázusnak oka nagyon is tekintetbenvehető, t. i. a szuka; azon pegy' még az ebkutyák is összemarakonnak, nem az emböri állat! Szekundó pediglen emmi legénségünk csak civilizálatlan ifjakok, akik nemcsak annyiba különböznek a városi uri csemetéktül, hogy kimondhatlan helyett gatyába járnak, de a liejijomat is csak a temető garádbül esmerik; de hogy a városiak is ilyenek legyenek azt mán nem hittem eddiglen. Erre mán csak azt mondom, hogy „bagó“:

Gyönyörűséges kedvemre szolgált azon eseményessége az „Üres Toklászt“ fundálló finácnak is, amej szerint praktikusan bebizonyította a dujjelumra való kihívás alkalmatosságával, hogy a pallás ojjan semleges terület mint a budapesti országház, mikor a germanizálás mögszorítását sarkallja valamelyik jobb érzésü honatya! Gyertya! Eppog a falumbéli nótárjus ujságollya tennap, hogy a pallásra szorút vitéz fináncz úr teátrum játékokat is fundál. Sok van annak a fejibe... (Bizomosan ritkán fésűködik!) A nótárjus mög is hallgatta a sorozás évadgya alatt Egerben (Jutalomjátékul atták a lipótmezei szerenesétlenek javára,) de nagyon sajnállya, elálmosodott rajta a publikummal.

Hát dicső Szamóca édös apánk, a szalámi rend citrom-koszorúzott lovagja, hogy birogattya magát? Jó lesz szemmel tartani, nehogy túlságos jószívűsége fojtán a kóduobotra jussön!

Most pediglen addig is, még tanákozhatunk Budapesten vásárkor, a tekintetes ifiaszszonykát is tisztölve mind közönségesen maradok a legnagyobb szerenesét ohalytva a távolyból.

B. I. D.

A kormos választmány guggolása, vagy is erkölcsbiróság, avagy a hájfejüek loccsanása.

Jegyzőkönyv,

felvéve Kipoty városában az úrnak 1882-ik évében február hó 20-ik napján.

Jelenlevők:

Elnök: Pocsolyási, páduai szent, 48-as bús hazafi, a muszkák bekergetője.

Jegyző: Sudáry Pepó, a jeles tollvezető, csupa lángész.

Éles esze dacára sem birt a eselszövény nyitjára jönni. Hosszas tapogatódzás után végre meggyőződött, hogy egy fali szekrényben van, mely a sajt, bors s több efféle fűszeres szag után itélve nem rég éléstáru szolgálhatott. A júniusi hőség dacára hidegverejtékk gyöngyözött homlokán. Zörgetni annyit tett volna, mint a különben is féltékeny férjet felkölteni, ki megtudva a dolgot az ügyet bizonyosan röviden végezné el, hol ő, Barmásy huzná a rövidet. Barmásy helyzete iszonyú volt, nem tehetett azonban egyebet — izzett és várakozott. Végre a háznál mozgást vett észre, miből azt következteté, hogy megviradt. Az ügyvéddeli becsületbeli találkája is eszébe jutott s eliszonyodott az agyában önkéntelenül felmerült kérdésre, mit fog mondani a világ? Bizonytal hogy — gyáva! De mért írjam tovább Barmásy szörnyű helyzetét?

Délre harangoztak. Barmásy éhes volt. Szükség törvényt bont. Az egyik fiókban lehámozott kenyérhaj volt felhamozva, — estig ezen rágódott. Esti 9 óraker végre a fülke előtt több ember lépteit vette észre; most az ajtóba kulcsot illesztettek, a zár kétszer pattant, az ajtó feltáratott — s Barmásy a lámpa fényénél 5 álcázott egyénnel állott szemben.

„Uram — szól az álcások egyike — ön gyáva, e szekrénybe bújt egy nyomorult pisztoly lövés elől.

— En? én? gyáva?! Kész vagyok most is, kész vagyok — hebegé Barmásy zavartan...

— Azon esetben — szólott az előbbi álcás — kövessen bennünket, alant fogat vár önre. —

Barmásy igen különösen érezé magát, más-ként azonban nem tehetvén — nem ellenkezett.

Választmányi tagok: egy (dr) kivételével, állhatatlan, tehetetlen, kétszínű uszályhordozók.

Elnök, annak rendje és módja szerint megnyitja az ülést, és int, hogy foglaljanak helyet. (Leülnek.) És ekképen kezdé vala mondokáját. Uraim! Tisztelt füstös választmány! Fő narancsnokunk panaszkodik, hogy a füstösök közt egy füstötlen tag van, a ki kénytelen füstöket bocsátgat a főnarancsnok orra alá, — e miatti boszújában fellovalt légyen nehány tagot a maga részére, hogy ők a füstötlennek azért szolgálni nem kívánnak, ennélfogva meghagyja a választmánynak, hogy azt a kompániából tiltsa ki.

Kettő kivételével valamennyi: Igaz, ugyan, csapjuk el!

Dr. Tanítóvits: Uraim! Látták-e önök azt a világlírú festményt Munkácsytól, t. i. Krisztust Pilátus előtt? Tudják-e hogy Krisztust Pilátus, a többi farizeusok unszolására ártatlanul halálra ítelt? — Tudják-e, hogy a Füstötlen tagtársunkkal is hasonlóképen akarnak cselekedni? Én öt tisztának találok, és mosom kezeimet. Ugy látszik, önökre az eddig alkalmazott ostornál keményebb suháng kívántatik, hogy önállóan gondolkodhassanak.

Mindnyájan: Tudunk mi gondolkodni, jobban mint akárki. Szavadzunk!

Megtörtént a szavazás. Egy dr. kivételével a füstötlen kitiltására adatott be a szavazat.

Elnök: Örömmel constatálhatom, hogy önök velem együtt derék emberek. Kívánom, hogy a győzelem és a dicsőség mindég a mi részünkön legyen. Ezen határozat a helyi lapban közzététetni és az illetővel közöltetni rendeltetik. Éljen!

Mindnyájan dolgaik után látandó szétugranak.

Válasz, illetőleg virgácsféle

a „Regelő Themis“ 10-ik számában foglalt „Ellennyilatkozat“-ot aláírt hősök és a „Themis“ gyáva szerkesztőjének.

A hat bűnrészes utonálló jogász arcátlanul kijelenti, hogy az nem hazugság a mit a minden pimaszságra kész „Themis“ szerkesztővel annak hirrovatában ellenem kikoholtak.

Mielőtt a dolgot napvilágra hoznám a mákvirágokat jeles oldalaikkal kívánom bemutatni:

Nro 1. Botka István kiröl mint közvetlen tudomásom van, egy egri joghallgató úrral felmerült becsületsértési ügyben lovagias ügye lett volna, azonban miután nevezett Botka Pista egy volt jogász collegája által felpofoztatott, a mely felpofozás ő nála különben is gyakori, mint ezt a „Fehér zászló“ nyári mulató és

A ház előtt valóban 2 fogat várakozott. Ezek egyikébe 2 álcással Barmásy ült be, a másikban a 3 álcás foglalt helyet. A két fogat tova robogott.

Egy órai sebes hajtás után: „Célnál vagyunk — szólott az egyik álcás — s jelt adott Barmásynak a kiszállásra. Barmásy Sárkányon találta magát. Az 5 álcás most összeintett — s az álcák eltűntek. Sziklafy ügyvéd s még 4 úri ember állott előtte. — Barmásy rémült arca a hold halvány világánál kísértetiesen nézett ki.

— Uram — szólott Sziklafy — válassza az urak közül segédeit. A feltételeket már meghatároztuk — egyikünknek meg kell halnia.

Barmásy oda nyilatkozott, hogy ő kész az ügynek békés uton leendő elintézésére, hibáját jóvá teszi — azonban nem volt irgalom. A pisztolyt rejtő börtokok elővették, a távolság kiméretett.

Sziklafy szilárdan — Barmásy ellenben remegve foglalt állást. A segédek egyike 3-szor tapsolt. A harmadik tapsolásra két pisztoly dördülés vizshangzott százszorosan az ugynevezett „barátok völgyén“ — s Barmásy szörnyű sikolylyal hullott a földre. A többiek pedig hangos kacajra fakadtak — s alig voltak képesek elhíttetni a megremült Barmásyval, hogy a pisztoly csak fojtással volt töltve. Barmásy ezt sehogy sem akarta hinni, mert hazafelé is még, a többiek nagy multságára, oldalbordáit tapogatta.

A segédek Barmásy siralmas kérelmére megígérték, hogy e végzetes eseményt titokban tartják. Én azonban azt neki nem ígértem s miután nekem ezeket mindent tudó kis mada-ram elcsiripelte, nem késtem azt mindenki gyönyörködtetésül közzé tenni.

„Tököli“ kávéház helyiségei tanúsítják: ezen okokból az említett joghallgató úr secundánsai, városunk intelligentiájának két kitünő fiatal tagja nevezett lovagias elégtétel adásra képtelennek nyilvánították. Legközelebb pedig a „Dobó“ féle vendéglöböl, — mert hivatlanul tolakodott be a polgárok által tartott zártkörű multságába, — dacára, hogy magát helyi lap tudósítójának adta ki: eltuszkoltatott.

Nro. 2. Kele József. Jásziából ide szakadt bakjász állítólag jogász, valóságosan azonban napi dijas (diurnista) a kir. ügyészségnél, sógor-sági protectió folytán azt hiszi az égi meszelő alakú lovag, hogy első gavallér és nevelt ember; pedig csak neveti a publicum ha hosszukás füleit meglátja. Sem mint jogász sem mint diurnista nem felel meg kötelességének.

Nro 3. Markovich Lajos, szeret a zavarosban halászni és mást egyes személyek ellen felbujtogatni, hogy rajtuk jót nevehessen. Nagyon tisztességes dolgokat mivel különben; nevezetesen egy éves önkéntes korában saját önkéntes társait feljelentette, és elárulta, minek folytán az önkéntesi kar annyira megvetette, — a mint meg is érdemelte, — hogy vele minden érintkezést megszakított, és többé hozzá sem szólt.

A „Tüzöltő kávéházban“ is bortóli deliriumban belekötött hasonmásu társaival együtt az ottan esendesen mulatozó izraelita fiatalságba, hencegvén, hogy ő jogász stb. stb. itt azonban kuriát látott, mert feje és felső része több izben jött érintkezésbe: fadarabokkal, dákók és ellenséges öklökkel. A hecc ő és társai megre-terálásával szerencsésen bevégeződött. — Nem párbaj képes! A többi einkos, név szerint Kálmánchelyi Miklós, Szabó László és Gremperger József csak véletlenül hinárba esalt gyenge capacitások.

Sajnálandó, az egri jogakadémia, hogy ily rakoncátlan tagokat rejt nemes keblében!

De térjünk a dolog velejére.

A „Füllentő“ 4-ik számában jelent meg egy cikk ily címmel: „Julius Pudli de Krumpli.“

A lap megjelenése napján d. u. 3 óraker be-állított hozzám Botka és Kele nevű joghallgató, bemutatván magukat hogy ők Loór Gyula joghallgató segédei, — tehát méltó segédei annak, a ki nem régen egy volt joghallgatótól nyaklevest kapott de semmi elégtételt nem kért, tehát szintén párbajképtelen, — s mint ilyenek követelték, mondjam meg azon cikkíró nevét, mert abban Loór Gyula találva és sértve érzi magát, — mire kijelentettem, hogy miután azon cikk távolról sem vonatkozik az illetőre, meg nem nevezhetem, erre Botka kijelentette, hogy másnap d. u. 2 óráig várják segédeimet, erre megjegyeztem, hogy én mint lapszerkesztő, a hirlapírói egyesület határozata folytán, a lapban foglalt cikkekért csak akkor adhatok elégtételt, ha az beleegyezését adja; ezen megjegyzésemre azonban a lovagias szabályait nem ismerő párbajképtelen Botka nevű secundáns lapomra vonatkozólag oly sértő kifejezést használt, — melyre tanuim vannak, — hogy én őt a további szóváltásra nem érdemesithetvén társával együtt elutasítottam, de nem ám a párbajt!

Nevezett két secundáns Loór Gyula és társainak azonban olykép hazudhatott mintha én a kihívást el nem fogadtam volna, mert az nap délután 5 óraker, — be sem várva a másnapi délutánt — a fentebbi 6 joghallgató kíséretében Loór Gyula a főutca sarkán megtámadott s egy inástól elkölcsönzött három ágú poroló korbácska féjével karomra legyintett, mire én botommal fejére vágtam, úgy hogy önkénytelenül kezével oda kapott, — ezt látva, a fentebbi hat nekem akart rohanni, — azonban nehogy a hét hős nagyobb botrányt idézzen elő, vissza siettem a közeli házba, s ha Fischer Soma, Klein Ignác, és Mikus Antal urak őket vissza nem intik, lehetséges, hogy oda is hatoltak volna.

Ezen scandalum így történt. Sajnálom hogy meggondolatlanul a hat vádlott mint tanu akart ellenem hazug bizonyítékot a „Themis“-ben közzétéve, a világ előtt mocskoltam nevemet beszennyezni. A múltkor kimélni akartam őket; de mert a botrányt keresték, tehát megis találtak önfejükre, s ha ezen tiszta igazságot, — találkoznék olyan érdektelen szemtanu, — más-kép adná elő, azt előre is becsstelen embernek nyilvánítom, s kijelentem, hogy a gyáva „Themis“ szerkesztővel éppen én nem akarok tovább polemizálni s arra sem érdemesitem, hogy kézemet rajta bemoeskoljam.

Iklódy Győző.

a „Füllentő“ szerkesztője.

A „FÜLLENTŐ” hírei.

Tisztelt előfizetőinkkel tudatjuk, hogy bár a szerkesztő Budapestre teszi át lakását, a kiadóhivatalt illető reklamációkat, és előfizetési pénzeket szíveskedjenek Lévai F. nyomdájába küldeni. A szerkesztőnek szóló levelek a jövő számig — a melyben annak lakása kitéve leendő — Egerből után küldetnek. Vidéki és helybeli előfizetőinket pedig kiknél jelen számmal az előfizetés lejárt kérjük, méltóztassanak azt mielőbb megújítani, nehogy a szétküldésben fennakadás történjék.

Némi kedvezményben kívánjuk továbbá részesíteni t. előfizetőinket; ugyanis összekötésbe léptünk a Budapestben megjelenő „Sorsolási tudósító” szerkesztőjével; ezen lap havonként kétszer, sőt háromszor is megjelen, melyben a világ összes államaiban létező sorsjegyek kihuzott számai a legkisebb nyeresemény összegekkel találhatók: évi 3 frt. helyett 1 frt. 50 krért adjuk. Ezen „Sorsolási tudósító” óhajtok felkéretnek, szíveskedjenek Lévai F. úr nyomdájában mielőbb az előfizetést megtenni, hogy az részükre mint különlap általunk megküldet-hessék. *A szerkesztőség és kiadóhivatal.*

A „Krisztus Pilátus előtt” című világ híru képet az ország nagyjai nem birják megvenni. A mi remek, abban csak a külföld gyönyörködik.

Valami 5—6 álarcosnó felkért bennünket, hordanánk le a „Themis” szerkesztőjét, mert róluk nem a legildomosabban emlékezett meg lapja 9-ik számának hirrovatában. Ne bánt-suk, itt! úgy is elég dózist kapott tőlünk, — nem érdemli meg hogy olyanra is tollunkat fecséreljük.

Az „Utolsó levél” előadásán a coulissák közt Flórát feldöntötte egy ott hetvenkedő fiatal kékvérű dandy — Ah! (kérem ne tessék rosszat gondolni, csak a gypsből való Flóra szobrot, mely a darabban szerepel. 5 fr. kellett érte fizetni — (vajjon nem-e többet?) egy indiskret.

Darab idő óta a körünkbe működő szintársulat egyik másik hölgye rendszeren orvosi bizonyítványt küld maga helyett próbára — többnyire gyomorhajról szól, — nagyon beva-csorálnak, ezzel Völgyi éjjel beérheti!

Boccaccio volt hirdetve, de — a primadonna orvosi bizonyítványt küldött. Mit volt mit tenni, más darabot rántottak elő. Rosz nyelvek azt mondják, hogy mikor a színházba jelentették hogy ő nagysága beteg, ott sétálgatott a szép csillagos éjszakában egyik gavallér-jával.

A város a sarat kezdi összehányatni, hogy idővel ismét szét fusson, — mert elhordásáról senkisésem gondoskodik, ha csak valami zápor eső el nem mossa.

Sok balek lehet városunkban, mert ugyancsak szól éjszakánként a zene, bizony jobb volna, ha a sok urfi a fogához ütné inkább a garast mint a bögőbe, mert ha elmulik a zsidó ünnep a kenyérre se marad.

Hogy valaki két szemmel nem lát az még mai világba csak elmegy, mert hát igen sok a furcsa látni való, de hogy négy szem-mel is vak legyen, az már a non plus!

Szervita utca 393. sz. a. házban két, esetleg három szoba, konyha, spajz, pince f. é. ápril 1-től kiadandó. — Értekezhetni a tulaj-donos Iklódy Győzőnél.

Szerelmes levelek okmány tára.

Kedves — Emma.

Úgy nyíljon szívünk egymás-meg látásán mint a Szép piros Pünkösdi Rozsa a Szép Reggeli harmaton.

Miután ezen soraimat meg inditom, legel-sőbb is Szívből megvallozt hű szerelmem ezáltal kimutatom.

Tovább az ígért szándékomtól majd el akkor fogni a Remény mert kellene menni az ünnep estéjén Miskolcra de ha csak lehet-séges lesz kifogom kérni elmenetelem Orályát az Ünnep utáni nap estélyére. Miért? hogy megígért találkozásom Teljesülve legyen.

Most kívánom, hogy a legnagyobb öröm-ben és jó egészségben Kedves — Emmám levelem kaphassa kezébe, amit tiszta szívbéli szerelmemből szolgáltatatom kezébe. és amire ezen Orában melyben Soraimat Olvassa Wiszonti választ nyugot szível várok — Kedves Emács-kámtól Én — ...

József Pampuszka s. k.
fűrer.

Teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

Tisztelettel alulirott bátorokodom tudatni a n. é. közönséggel, hogy **nehány hétre a Barhetti-féle házban lévő**

fényirdát kibérelvén,

ajánlom a fővárosban jó hírnévnek örvendő

fényképészeti műtermemet,

mely semmi kívánni valót nem hagy maga után, és kijelentem, hogy a művelt közönség csak akkor rendeljen meg több arc képet, ha meggyőződött annak teljességéről; — nem tetszés esetére újbóli lefényképeztetést eszközölök.

Csak teljes megelégedésre tehető a megrendelés s így előleget nem fogadok el.

Itt tartózkodásom csak e hó 25-ig terjed.

Számos látogatásért esedez

GÉVAY BÉLA,
fényképész Budapestről.

Jelentés.

Van szerencsém a n. é. közönségnek becses tudomására hozni, hogy a napokban **nagy mennyiségű**

GYAPJUSZÖVETET

jutányosan vásároltam, mely körülmény folytán képes vagyok az eddig **3 frt. 50 krért** elárusított szövet rőfét

1 frt és 25 krért adni.

Midőn a mélyen tisztelt közönséget a fentebbiekről meggyőződést szerezni kérem, maradtam

teljes tisztelettel

WEISZ IZSÁK

Üzlethelyiség: **Eger, Plank-féle házban.**

Langer Norbert és fiai vászongyárosok főraktára Sternberg, Oskau, D.-Libau

Van szerencsém a n. é. közönség tudomására hozni, miszerint üzletemet

vászon, chiffon, asztal és fehérnemű árúkkal

szereltem föl, melyeket szerencsés valék, mint **bizományi raktárt** megkapni.

Szerződéseim alapján kötelezettségem van a fent nevezett gyárosokkal, azok gyártmányait, az általuk meghatározott gyári árban árulni, minélfogva 15 sőt 20%-kal jutányosabb ár mellett adhatom el.

Azonkívül bátorokodom a különben jó hírnek örvendő dúsán felszerelt

norinbergi, diszmű, rövidárú, női- és férfi-divatezikekből álló raktáramat

becses figyelmébe ajánlani.

Kiváló tisztelettel

Gariup Péter.

Postai megrendelések pontosan eszközöltetnek.